

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 23.3.2018
C(2018) 1551 final

Vážený pane předsedo,

Komise děkuje Senátu za jeho stanovisko k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o rámci pro volný pohyb neosobních údajů v Evropské unii (COM(2017) 495 final).

Tento návrh je jedním ze šestnácti politických opatření, která Komise oznámila v rámci strategie pro jednotný digitální trh, jež představuje širší balíček ambiciózních opatření, která mají uvolnit potenciál jednotného vnitřního trhu Unie s digitálními výrobky a službami. Významným prvkem této strategie je stimulace evropské ekonomiky založené na datech, což se neobejde bez zajištění volného pohybu údajů v rámci Evropské unie.

Návrh týkající se volného pohybu neosobních údajů povede k hospodářskému růstu a vzniku nových pracovních míst pro občany Evropské unie, jelikož poskytne právní jistotu ohledně toho, že zásady volného pohybu na vnitřním trhu Unie se vztahují rovněž na uchování a zpracovávání neosobních dat. Návrh konkrétně usnadní podnikání na více místech v Unii tím, že podniky, které působí ve více než jednom členském státě, již nebudou muset opakovaně zavádět infrastrukturu informačních technologií. To díky centralizaci informačních technologií povede k úsporám z rozsahu a malým a středním a začínajícím podnikům se tak usnadní rozšiřování aktivit a vstup na nové trhy v zahraničí.

Komise vítá širokou podporu, kterou Senát cílům návrhu vyjádřil, a bere na vědomí jeho žádosti o vyjasnění týkající se některých použitých definic, jakož i jeho poznámky politické povahy. Komisi těší, že má příležitost poskytnout touto cestou ke svému návrhu několik vysvětlení, a věří, že tím obavy Senátu rozptýlí.

*Vážený pan Milan ŠTĚCH
Předseda Senátu
Valdštejnské náměstí 17/4
CZ – 118 01 PRAHA 1*

Senát předložil svůj názor, že řada definic v návrhu o volném pohybu neosobních údajů by měla být lépe vymezena, zejména definice pojmů „neosobní údaje“, „profesionální uživatel“ a „veřejná bezpečnost“. Kromě toho vyjádřil Senát obavy, pokud jde o možné účinky návrhu nařízení o volném pohybu neosobních údajů na ochranu obchodních tajemství a zásadu smluvní svobody pro poskytovatele služeb v Evropské unii. Senát má rovněž dotaz, jak Komise hodlá reagovat v případě nespokojenosti se samoregulačním procesem při změně poskytovatele služeb a přenesení údajů.

Komise vítá, že Senát tyto dotazy a obavy vyjádřil. Ačkoli Komise nutně nesdílí veškeré závěry uvedené ve stanovisku, úsilí, s nímž se Senát dopodrobna návrhu věnoval, představuje významný vklad do právě probíhající diskuse. Podrobná odpověď Komise na připomínky a žádosti o vyjasnění vznesené Senátem je uvedena v příloze k tomuto dopisu.

Komise si stanoviska Senátu nesmírně cení a vnímá jej v souvislosti s významným pokrokem, jež Česká republika v digitální oblasti učinila. Jedním z příkladů je digitalizace zdravotní péče v České republice, v jejímž rámci došlo dne 1. ledna 2018 k zavedení povinného elektronického předepisování léků.

Stanovisko Senátu bylo předáno zástupcům Komise při probíhajících jednáních se společnými normotvůrci, Evropským parlamentem a Radou, a do těchto jednání se promítne. Komise věří, že v blízké budoucnosti bude dosaženo dohody.

Komise doufá, že tato objasnění uvedená v textu a příloze dopisu jsou dostatečnou odpovědí na připomínky Senátu, a těší se na další pokračování vzájemného politického dialogu.

S úctou

*Frans Timmermans
první místopředseda*

*Marija Gabriel
členka Komise*

Příloha

Komise pečlivě posoudila připomínky, které Senát ve svém stanovisku vyjádřil, a ráda by k nim poskytla následující vysvětlení.

Pokud jde o pojem „neosobní údaje“, Komise se rozhodla použít definici negativním vymezením, uvádějící, že neosobní údaje jsou všechny údaje, které nejsou osobními údaji definovanými v obecném nařízení o ochraně údajů (dále jen „nařízení GDPR“)¹. Důvodem pro tuto volbu bylo zamezit případnému překrývání mezi právní oblastí působnosti návrhu nařízení o volném pohybu neosobních údajů s nařízením GDPR. Komise se domnívá, že definice neosobních údajů negativním vymezením v návrhu nařízení o volném pohybu byla jediný způsobem, jak toho bylo možné dosáhnout. Senát doporučoval, aby Komise uvedla příklady, co lze považovat za neosobní údaje. V této souvislosti Komise uvádí, že tyto příklady byly navrženy v rámci obecného přístupu dohodnutého Radou Evropské unie.

Pokud jde o pojem „profesionální uživatel“, Komise si Senát dovoluje odkázat na čl. 3 bod 8 návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o rámci pro volný pohyb neosobních údajů, v němž je definice tohoto pojmu uvedena. Rozhodnutí použít tento pojem je motivováno zájmem zabránit překrývání s dřívějšími legislativními návrhy Komise, zejména s návrhem směrnice o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu², jež v čl. 13 odst. 2 písm. c) pro spotřebitele stanoví možnost snadnější změny poskytovatele a přenosu údajů.

Pokud jde o pojem „veřejná bezpečnost“, Komise by ráda připomněla, že ve 12. bodě odůvodnění návrhu nařízení o rámci pro volný pohyb neosobních údajů je objasněno, že odůvodnění veřejnou bezpečností se opírá o výklad tohoto pojmu v právu Unie, zejména o článek 52 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU). Soudní dvůr Evropské unie kromě toho rozhodl, že použití odůvodnění spočívajícího ve veřejné bezpečnosti pro výjimku ze základní svobody předpokládá „skutečné a dostatečně závažné ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti“. Soud rovněž potvrdil, že pojem „veřejná bezpečnost“ „zahrnuje vnitřní i vnější bezpečnost členského státu.“³ Pojem „veřejná bezpečnost“ používaný v návrhu nařízení o volném pohybu neosobních údajů je vnímán právě v těchto souvislostech. Senát také požádal, aby bylo objasněno, že tato navrhovaná výjimka se týká i údajů potřebných pro zajištění obrany a bezpečnosti členských států. V souvislosti s tím by Komise Senát ráda informovala, že toto objasnění již bylo zahrnuto do obecného přístupu vypracovaného Radou Evropské unie, vedle jiného vysvětlení, že v souladu s článkem 4 Smlouvy o fungování Evropské unie je národní bezpečnost výhradní odpovědností každého členského státu.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Text s významem pro EHP); Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1.

² Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/634 ze dne 9. prosince 2015 o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu, čl. 13 odst. 2.

³ Rozsudek Soudního dvora ze dne 23. listopadu 2010 ve věci C 145/09, rozsudek Tsakouridis, bod 43.

Senát ve svém stanovisku zdůraznil, že návrh nařízení o volném pohybu neosobních údajů nesmí zpochybnit ochranu obchodního tajemství a jiných citlivých údajů týkajících se know-how. V reakci na to by Komise ráda ujistila Senát, že tento návrh se v žádném případě nedotýká ochrany obchodního tajemství, zejména vzhledem k tomu, že se návrh na jedné straně zaměřuje na zlepšení výběru služeb a řešení v oblasti zpracování údajů v zájmu „vlastníka“ těchto údajů a na druhé straně nestanoví nové pravomoci pro příslušné orgány k získání přístupu k údajům.

Senát ve svém stanovisku vedle toho předkládá svůj názor, že návrh nařízení o volném pohybu neosobních údajů by neměl narušit smluvní svobodu poskytovatelů služeb v Evropské unii. Komise souhlasí se Senátem, že tato svoboda má zásadní význam pro dodržování zásad volného pohybu zboží a služeb v Evropské unii, a s potěšením Senátu sděluje, že její návrh nařízení o volném pohybu neosobních údajů v žádném případě nepatříčný vliv na zásadu smluvní svobody mít nebude. Návrh obsahuje ustanovení podporující samoregulační proces daného odvětví, které například může vypracovat vzorová smluvní ustanovení, nemá však v tomto ohledu povinnost.

Senát rovněž požádal o objasnění, jak Komise hodlá reagovat v případě nespokojenosti s vývojem samoregulačního procesu při změně poskytovatele služeb a přenesení údajů. V návrhu nařízení o volném pohybu neosobních údajů Komise uvedla řadu klíčových prvků, kterými by se uvedená samoregulace měla zabývat, např. různé aspekty postupů, technických požadavků, časových rámců a poplatků, které lze uplatnit v případě přechodu k jinému poskytovateli. Pokud by Komise dospěla k názoru, že pokrok, jehož bylo v samoregulaci dosaženo, není dostačující, může navrhnout dodatečná opatření. Tato potenciální dodatečná opatření by však nutně zohlednila návrhy, které byly představeny v rámci samoregulace, a další vývoj na trhu a byla by předmětem posouzení dopadů. Komise proto nemůže v tomto okamžiku předjímat, jakou formu by potenciální dodatečná opatření nakonec měla.